

holds-kommune, altså hvordan det er, man definerer det, og hvilke krav og pligter der ligger i det.

Så vi er mere sådan lidt spørgelystne i det, og det skal ikke tages som et udtryk for, at vi er imod, men mere for, at vi godt vil have uddybet detaljerne lidt mere, sådan at de bedre kan forstås og bruges i lovens ånd og efter dens intentioner.

Formanden:

Tak til fru Karen Klint. Så er det fru Mia Falkenberg som ordfører.

Mia Falkenberg (DF):

Lovforslaget tilgodeser i høj grad borgernes retssikkerhed og sikrer, at borgerne altid kan henvende sig til deres opholds-kommune for at modtage ydelser efter den sociale lovgivning. Opholds-kommunen kan så efterfølgende få refusion fra borgerens bopæls-kommune.

Desuden pålægger forslaget tidligere opholds-kommuner en refusion, hvis de har undladt at iværksætte de nødvendige foranstaltninger eller de bringer nødvendige foranstaltninger til ophør. Hermed er borgeren sikret ikke at komme i klemme mellem to kommuner.

Med lovforslaget bliver kommunalbestyrelserne og amtsrådene også pålagt at behandle sager om kommunernes eller amternes egen praksis, hvis de sociale nævn eller Ankestyrelsen har udarbejdet en undersøgelse om kommunernes praksis.

Vi har desuden noteret os de mange positive høringsvar, og fra Dansk Folkepartis side kan jeg sige, at vi støtter forslaget.

Formanden:

Tak til fru Mia Falkenberg. Så er det hr. Tom Behnke som ordfører.

Tom Behnke (KF):

Lovforslaget her omhandler jo hele syv forskellige mindre elementer, men dog ganske betydelige elementer og vigtige ting at få rettet op på. Jeg vil godt i den sammenhæng give socialministeren og ministeriet ros for, at man sådan løbende holder øje med, hvad der sker på området, og løbende sørger for, at der bliver en justering af lovgivningen, sådan at den fungerer både hensigtsmæssigt og rimeligt.

Det er jo vigtigt, sådan ser vi i hvert fald på det, at borgerne ikke kommer i klemme i den offentlige forvaltning, i det offentlige bureaukrati.

Det er vigtigt, at hvis der opstår tvivl om, hvilken kommune der har handlepligten, har man en hovedregel, et udgangspunkt for, hvem det er, der i første omgang i hvert fald skal påtage sig handlepligten, således at borgeren får sin hjælp, får sine ydelser, og så må kommunerne efterfølgende slås, om jeg så må sige, uden at det går ud over borgeren, uden at borgeren egentlig lægger mærke til det.

Kl. 17.40

Det er ikke rimeligt, at en borger, i nogle tilfælde i månedsvis, kan blive holdt hen i det uvisse uden at få sine ydelser og uden at få den hjælp, der er brug for, fordi kommunerne af den ene eller anden grund ikke lige kan finde ud af, hvem det er, der har handlepligten. Det er altså vigtigt, at de borgere, som jo i forvejen er nogle af de svage her i samfundet, ikke skal lide under det. I kommunerne må man sørge for at tage diskussionen bag de lukkede døre og i sidste ende finde ud, hvem det er, der skal betale regningen.

Det gælder i forbindelse med handleforpligtelsen, men det gælder også i forbindelse med det, man kan kalde for refusionen i tilfælde af passivitet. Det er ikke rimeligt, at en kommune, om jeg så må sige, kan eksportere sine problemer ved at forholde sig passivt, indtil borgeren flytter et andet sted hen, hvorefter den nye kommune kan se, at det er helt oplagt, at der burde være grebet ind på et langt tidligere tidspunkt. Den gamle kommune burde være kommet med nogle tilbud, nogle tiltag og nogle hjælpeforanstaltninger, men den har simpelt hen bare forholdt sig passiv uden at gøre noget, da den burde have gjort noget.

Det er ikke rimeligt, at den nye kommune på den måde skal overtage problemet og overtage finansieringen. Den skal kunne sige til den gamle kommune: Det her går simpelt hen ikke, og det vil vi ikke være med til. I er nødt til at betale den regning, for det burde I have haft gjort fra starten af.

Jeg har også hæftet mig ved det element i forslaget, der handler om forsorgshjem. Det er jo ikke alle kommuner, der har et forsorgshjem, det er faktisk kun nogle ganske få kommuner, der har det. Men det er jo ikke rimeligt, at de kommuner, der har det, kommer til at hænge på udgiften til evig tid, hvis det er sådan, at en borger kommer fra en kommune, hvor der ikke er et forsorgshjem, og søger til en ny kommune, alene af den grund at der er et forsorgshjem. Den gamle kommune må fortsætte med at finansiere det, og hvis den, der er på forsorgshjemmet, af